Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ — ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο γυιός μου εἶχε δίκηο.

Πλησίαζε πραγματικὰ ἡ αὐγὴ κ' ἡ καρδιά μου ξαλάφρωσε κάπως, ὅταν εἶδα πρὸς τὴν ἀνατολὴ τὸν γκρῖζο οὐρανὸ νὰ θαμποφέγγη...

Γλυτώναμε ἔτσι ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ κίνδυνο. Ἀπ' τοὺς λύκους καὶ τ' ἄλλα ἀγρίμια πού, νοιώθοντας τὴν αὐγὴ νἄρχεται, ξέκοβαν σιγὰ—σιγὰ καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὶς φωλιές τους.

Ἐξ αἰτίας ὅμως τῆς συννεφιᾶς, ἦταν γύρω ἀκόμα σκοτάδι κι' ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγο μτήκαμε σ' ἕνα δασωμένο λαγκάδι, δὲν βλέπαμε καθόλου μτροστά μας. Ἀφήσαμε τὰ ζῶα μας νὰ μᾶς ὁδηγοῦνε στὸ στενὸ μονοπάτι, σύβοντας τὰ κεφάλια μας γιὰ νὰ μὴν τὰ θρυμματίσουμε πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

Τὸ κάλπασμα τοῦ βρυκόλακα ἀκουγόταν τώρα ὅλο καὶ πιὸ κοντά. Κερδίζαμε δρόμο...

Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου ἀκόμα τρελλὸ τρέξιμο, διακρίναμε μτροστά μας τὴ σιλουέττα τοῦ καταραμένου Δράκουλα.

Σκυμμένος ὁ βδελυρὸς βρυκόλακας πάνω σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο ἄλογο, ποὺ ὁ Θεὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ τὸ εἶχε ἁρπάξει ἀποβραδύς, ἔτρεχε ὅσο γρήγορα μποροῦσε, κρατῶντας πάνω στὰ γόνατά του τὴ νεκρὴ κόρη μου.

Μέσα στὴ σκοτεινιὰ ποὺ ἐπικρατοῦσε γύρω, δὲν διακρίναμε ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, μὰ τὶς ἐμαντεύαμε. Διακρίναμε τὸ λευκὸ φόρεμα τῆς νεκρῆς μέσα στὸ σκοτάδι, ἀκούγαμε τὸ ἄγριο, τὸ σπαραχτικὸ κοντανάσασμα τοῦ ἀλόγου τοῦ τέρατος, ποὺ θὰ τὸ ἀνάγκαζε νὰ τρέχη μὲ τὸ διπλό του φορτίο, βυθίζοντας τὰ σπηρούνια του στὴν κοιλιά του....

Μόλις ὁ γυιός μου ἀντίκρυσε τὴ σιλουέττα τοῦ βρυκόλακα, ἄφησε ἕνα οὐρλιαχτὸ λύσσας, μαστίγωσε δυνατὰ τὸ ζῶο του, τὸ σπηρούνισε ἄγρια κ' ἔτρεξε ἐμπρὸς σὰν ἀστραπή.

Ξέροντας τί κίνδυνο διέτρεχε, ἂν ριχνόταν μόνος του ἐναντίον τοῦ βρυκόλακα, χτύπησα τὸ ἄλογό μου γιὰ νὰ τὸν προφτάσω...

Μὰ ἦταν γραφτὸ ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ γίνη ὅ,τι ἔγινε.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα τ' ἄλογό μου σκόνταψε σ' ἕναν κορμὸ δέντρου καὶ σωριάστηκε μ' ὁρμὴ κάτω...

Ὅσο νὰ συνέρθω ἀπ' τὸ ξαφνικὸ αὐτό, ὅσο νὰ σηκώσω τὸ ἄλογο καὶ νὰ ξαναπηδήσω στὴ ράχη του, ὁ γυιός μου εἶχε χαθεῖ ἀπὸ μπρός μου.

Δὲν ἄκουγα πειὰ παρὰ τὸ κάλπασμά του, ἀρκετὰ μακρυά, καὶ τὸ κάλπασμα τοῦ ἀλόγου τοῦ Δράκουλα.

Τί θὰ συνέβαινε, Θεέ μου ;...

Χτυποῦσα τὸ ἄλογό μου γιὰ νὰ τρέξη, τὸ φοβέριζα, τὸ παρακαλοῦσα, τὸ κεντοῦσα μὲ τὰ σπηρούνια μου. Μὰ τὸ δυστυχισμένο ζῶο ἦταν ἐξαντλημένο κ' ἐπὶ πλέον κούτσαινε ἐλαφρὰ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ πέσε...

Εἶχα πειὰ τεντωμένα τ' αὐτιά μου, παρακολουθῶντας τὸ διπλὸ κάλπασμα π' ἀκούγοταν μπρός μου.

Αὐτὸ βάσταξε ὥς δεκαπέντε, εἴκοσι λεπτὰ κ' ἔξαφνα ἔγινε ἀπόλυτη ἡσυχία, σὰν νἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ κατάπιε τοὺς δυὸ καβαλλάρηδες !...

Τί εἶχε συμβεῖ ; Μ' ἐσπάραζε ἡ ἀγωνία κ' ἔτρεχα, ἔτρεχα σὰν δαιμονισμένος, ὅταν ἄκουσα ἔξαφνα τὸν κρότο μιᾶς τουφεκιᾶς...

Κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὁ γυιός μου εἶχε προφτάσει τὸ βρυκόλακα κ' εἶχε συμπλακεῖ μαζύ του. Τὸ αἷμα μοῦχε ἀνέβει στὸ κεφάλι. Θἄθελα αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ εἶχα φτερὰ γιὰ νὰ πετάξω στὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς...

Δεύτερη καὶ τρίτη τουφεκιὰ ἀκούστηκαν σὲ λίγο... Κι' ἀμέσως κατόπιν ἕνα οὐρλιαχτὸ τρομερό, ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου καὶ μανίας, τὸ θηριῶδες οὐρλιαχτὸ τοῦ Δράκουλα...

Μὴ ξέροντας πειὰ τί κάνω ἀπ' τὴν ἀγωνία μου καὶ τὴν ταραχή μου, ἄρχισα νὰ φωνάζω, ἐνῶ ἐκάλπαζα ἀκράτητος γιὰ νὰ βοηθήσω τὸ γυιό μου :

— Θάρρος, παιδί μου, θάρρος !.... Ὁ Θεὸς μαζύ σου, παιδί μου !.... Κουράγιο.... κουράγιο, νἄμαι.... ἔρχουμαι.... φτάνω !...

Τὸ δάσος τώρα γύρω φωτιζόταν ἀμυδρὰ ἀπ' τὸ πρῶτο θαμπὸ καὶ πένθιμο φέγγος τῆς χεμωνιάτικης αὐγῆς...

Διέκρινα ἀρκετὰ καθαρὰ τὸ μονοπάτι ποὺ περνοῦσα καλπάζοντας κ' εἶχα τὸ ὅπλο μου ἕτοιμο.

Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε πειὰ μροστά μου, ὅσο κ' ἂν πρόσεχα ν' ἀκούσω καὶ τὸ παραμικρό.

Ἡ δασωμένη λαγκαδιὰ εἶχε βυθισπεῖ καὶ πάλι στὴ σιωπή, τὴν ὁποία ἐτάραζε τὸ κάλπασμα μονάχα τοῦ ἀλόγου μου....

Μὰ ἡ σιωπὴ αὐτὴ μὲ τυραννοῦσε τώρα πιὸ πολύ, μ' ἐφόβιζε, μ' ἔκανε νὰ παγώνω ἀπὸ φρίκη στὶς ἀταίσιες σκέψεις ποὺ στριφογύριζαν σὰν σίφουνας στὸ μυαλό μου..

Ἐκάλπασα λίγα λεπτὰ ἀκόμα μὲ τὴν πιὸ μαύρη ἀγωνία στὴν ψυχὴ κ' ἔξαφνα ἄκουσα ἕνα χρεμέτισμα καὶ εἶδα νὰ τρέχη πρὸς τὸ μέρος μου τὸ ζῶο τοῦ γυιοῦ μου.

Ἀνατρίχιασα....

Τί ἐσήμαινε αὐτό ; Γιατὶ τὸ ζῶο ἦταν χωρὶς τὸν ἀναβάτη του;...

Ἔκοψα τὸ δρόμο μου, τὸ ἅρπαξα ἀπὸ τὰ χαλινάρια, χωρὶς ν' ἀφιππεύσω κι' ὥρμησα ἐμπρός.

Μὰ δὲν χρειάστηκε νὰ τρέξω πολὺ ἀκόμα. Ὕστερα ἀπὸ τρία—τέσσερα λεπτὰ βρέθηκα ἔξαφνα σ' ἕνα μικρὸ ἄνοιγμα τοῦ δάσους. Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσα ἐκεῖ, μ' ἔκανε νὰ ξεφωνίσω ἀπὸ φρίκη κι' ἀπελπισία.

Καταγῆς, ἀνάμεσα στὴ χλόη, κοίτοταν ὁ γυιός μου, ξαπλωμένος ἀνάσκελα. Στὰ χέρια του κρατοῦσε σφιχτὰ τὸν νεκρὸ τῆς ἀδελφῆς του. Τὸ πρόσωπό του — ὤ, τὸ πρόσωπό του — ἦταν κατακόκκινο, σὰν νὰ φοροῦσε μιὰ προσωπίδα αἵματος !...

Νόμιζα πὼς ὀνειρεύουμαι.

— Στέφανε !... φώναξα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα μου δόντια.

Ὁ γυιός μου οὔτε σάλεψε κάν.

— Στέφανε !... Παιδί μου !...

Ἕνα ἄγριο γέλιο ἀντήχησε τὴν ἴδια στιγμὴ μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα, ἕνα γέλιο ποὺμοιαζε μᾶλλον σὰν βρυχηθμὸς τίγρεως.

Ἔσφιξα τὸ τουφέκι στὰ χέρια μου, τὸ σήκωσα καὶ πυροβόλησα πρὸς τὸ μέρος ποὖχε ἀκουστεῖ τὸ γέλιο.

Τὰ δυὸ ζῶα εἶχαν τρομάξει. Ἂν δὲν τὰ κρατοῦσα σφιχτὰ ἀπ' τὸ χαλινάρι, θἄφευγαν σὰν τρελλὰ ἀπ' τὸ φόβο τους μέσα στὸ δάσος.

Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησε σὰν κεραυνὸς μέσα στὴν αὐγινὴ γαλήνη τοῦ λαγκαδιοῦ. Κι' ἔπειτα ἔγινε πάλι ἀπόλυτη σιωπή... Δὲν ἀκουγόνταν παρὰ μονάχα ἡ στάλες τῆς βροχῆς ποὖχε ξαναρχίσει, πάνω στὰ φύλλα τῶν δέντρων....

Εἶχα βγάλει τώρα τὸ πιστόλι μου καὶ περίμενα νὰ δῶ τί θ' ἀπογίνη. Ἡ καινούργια μπόρρα ποὺ ἄρχισε, σκοτείνιασε περισσότερο τὸ δάσος...

Περίμενα, γεμᾶτος ἀγωνία καὶ πόνο...

Ἐκεῖ μπρός μου κοίτοταν αἱμόφυρτος ὁ γυιός μου καὶ δὲν τολμοῦσα νὰ πλησιάσω νὰ δῶ ἂν εἶνε βαρειὰ τραυματισμένος, ἂν ἔχει ἀνάγκη τῆς βοήθειας μου.

Ὑποπτευόμουν πὼς κάπου ἀνάμεσα στοὺς θάμνους παραμόνευε σὰν πάνθηρας, ἕτοιμος νὰ μοῦ ριχτῆ, ὁ Δράκουλας, ὁ καταραμένος Δράκουλας.

Μὲ τὸ ἕνα μάτι κύτταζα παντοῦ γύρω μου καὶ μὲ τὸ ἄλλο προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω ἂν τὸ παιδί μου ἦταν ζωντανό.

— Στέφανε ! τραύλισα σὲ μιὰ στιγμή. Παιδί μου, δὲν μ' ἀκοῦς ;... Εἶμ' ἐδῶ !...

Δὲν πρόφταση νὰ τελειώσω τὴ φράση μου κι' ἄκουσα ἕναν διαβολεμένο θόρυβο ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Φύλλα θροοῦσαν, κλαδιὰ σπάζανε, ἡ γῆ ἀντηχοῦσε ἀπὸ ἕνα ἰλιγγιῶδες κάλπασμα.

Ἦταν ὁ βρυκόλακας ποὖφευγε μανιασμένος... (Ἀκολουθεῖ)